

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
(Βασισμένο σε μια ιδέα της ποιήτριας Γιώτας Παρθενίου)

Δώρα Πέτρου, Δ' δημοτικού

«Ήταν ένα φεγγαράκι μια φορά, παραπάτησε, έπεσε στη γη μια φορά, το βρήκαν τα παιδιά μια φορά, κι ύστερα...»

...το φεγγαράκι έπεφτε με δύναμη κι έπεφτε κι έπεφτε...

-Παναγίτσα μου! φώναζε.

Εκείνο το απόγευμα χιόνιζε και το φεγγαράκι μας χύθηκε μέσα στη γη. Από πάνω του στρώθηκε ένα παχύ χιονάτο χαλί.

Σε λίγο άρχισε να κουνιέται και να ανεβαίνει, να ανεβαίνει ώσπου κατέληξε στα χέρια ενός ανθρώπου που ήταν σκαφτιάς του χιονιού.

-Θα σε πάω στην κορούλα μου την Ολίνα. Θα σε λατρέψει!

Η κόρη του, μόλις είδε το φεγγαράκι, είπε:

-Πού το βρήκες; Είναι πολύ όμορφο! Πάω να ντυθώ για να το δείξω στους φίλους μου.

Έτσι βγήκε έξω και τους έδειξε το φεγγαράκι.

-Αχ τι όμορφο!

-Πού το βρήκες;

-Είναι σαν ψεύτικο!

-Δεν είναι! είπε η Ολίνα.

Με αυτά και με τ' άλλα ήρθε το βράδυ. Φεγγάρι, όμως, δεν υπήρχε στον ουρανό.

-Είδατε που σας το είπα! Το φεγγάρι είναι εδώ στη γη!

-Θεούλη μου, τι θα κάνουμε;

-Κάνε μια ευχή στο φεγγάρι!

-Μα είναι εδώ!

-Καλά λες! Τώρα;

Πέρασαν δυο λεπτά χωρίς να ακουστεί ψίθυρος.

Τότε ο Πάνος είπε:

-Να βάλουμε όλοι μαζί δύναμη, να το σπρώξουμε και να το στείλουμε ψηλά!

-Ναι! συμφώνησαν όλα τα παιδιά.

Το κράτησαν στα χέρια τους, έβαλαν δύναμη και το έστειλαν ψηλά. Το φεγγαράκι φωτίστηκε και πήγαινε όλο και πιο ψηλά στον ουρανό. Η νύχτα έλαμψε και πάλι!»